

EGYETÉRTÉS

POLITIKAI ÉS KÖZGAZDASÁGI NAPILAP.

Hirdetések és nyilatkozatok... Budapesti IV. kerületi... Hirdetések felvételek a kifizetés...

Hírek... Budapesti IV. kerületi... Hirdetések felvételek a kifizetés...

Mi történik délen? Mi történik Krivoszjában és Hercegovinában? Gyengül-e a fölkelés vagy erősödik? Előre hatolnak-e katonáink...

Valóban esdélátos az, a mi ott történik. Jött a csatáról már vagy nyolc hivatalos tudósítás. Minden tudósítás szétvert egy nagy csapat felkelőt...

Azt se tudjuk: ki az ellenség. Az év elején úgy adták tudtunkra, hogy Krivoszjában van három rabló: Ljancics, Szutics, Milics s a háromnak összevéve van 150 ezimborja...

Tehát egy egész kis hadsereg akkora lélekszámban, a mekkorára a fölkelő krivoszjai községek összes férfi lakosságának száma nem emelkedik az agokkal, gyermekkel, sántákkal bennakal egyetemben...

És még se megy előre a fölkelés leveretése. Pedig a legvittebb faj: a mohamedán csak hideg közönyvel nézi a esetetét, de nem vesz benne részt semmike-

pen. Hátha elkéséredésében az is ellentünk találva fordulni? Mi lenne akkor? Természetesen a mohamedánok ezt nem teszik. Utálják ugyan az osztrák sváb uralmat, visszahajtanak ugyan régi függetlenségük után s szívükben a szultánt tartják törvényes fejedelmüknek...

A gyanúsítás ugyan nem kenyerünk, de majdnem lehetetlen ki nem mondani, hogy valószínűleg a vezérletben van a győztes hiba s valószínűleg sok olyan „elnevezés” történik ott a délszláv érzelmei tiszték körében, mint a minőrt legközelebb Csikós generált elcsapták. Vajon Bécsben az udvarnál s a legfőbb hadvezérlet körében nem gondolkoztak még azon, hogy talán nem egy, hanem több Rodich és Csikós is van nemcsak a tisztai karban, hanem a vezérkarban is?

És annyi is bizonyos, hogy ha az osztrák állapotot tekintésben a török állapot másaként tünteti fel Mahmud Damád és Abdul Kerim korából. Addig nyavolyog ugyan is azzal a néhány száz vagy ezer fölkelővel, míg Montenegróból, Szerbiából és Oroszországból lassankint odazömlök nagyszámu önkényes, mely aztán hozmagaival pénzt is, fegyvert is, hadi tudományt is és bátorságot is.

És annyi is bizonyos, hogy ha az osztrák állapotot tekintésben a török állapot másaként tünteti fel Mahmud Damád és Abdul Kerim korából. Addig nyavolyog ugyan is azzal a néhány száz vagy ezer fölkelővel, míg Montenegróból, Szerbiából és Oroszországból lassankint odazömlök nagyszámu önkényes, mely aztán hozmagaival pénzt is, fegyvert is, hadi tudományt is és bátorságot is.

Az országgyűlési független ségi párt ma este 6 órakor érkekezett tartott. Az érkekezés tárgyát az képezte, hogy minő állást foglaljon el a párt a köztársasági miniszterium tárgyánál, miután a pártunk tudomás van róla, hogy a miniszterium bekezdésben törtéző állítólagos vizsgálások tárgyában fogják indítványozni. Helfy János az és Komjáthy Béla ellentét, hogy a párt már most, a jelen alkalommal határozon ezen ügyben. A teendő javaslatok szövegét a párt nem ismeri, tehát azokkal szemben állást nem is foglalhat. Nem tudni, hogy az illetők, a kik a javaslatot tenni fogják, birtokában vannak-e oly adatoknak, melyekből csakugyan konstataálni lehetne a vizsgálásokat. Az eljárás iránti határozat kimondását akkorra kívánják halasztani, midőn a teendő javaslat szövege is ismeretes lesz, mert egy szó is egészen más értelmet ad a dolognak. Efelvél szemben Pázmányi Dénes, György Elek, Ugron Gábor, Polonyi Géza s mások a mellett szólalnak fel, hogy már most törvényi határozat. A javaslat beadása után többé nem lesz erre idő. A dolog pedig most is egészen világos. Arról van ugyanis szó, hogy egy parlamenti vizsgáló bizottság küldessék ki az ügyek fedeltésére. Ha vizsgálások nem fordulnak elő, ez által senki beületében csorbát szenvedni nem fog. Ha tényeket és vizsgálásokat már most konstataálni lehetne, akkor a bír kezébe adnánk a dolog. Minden alkotmányos ország parlamentjének küldetnek ki ilyen bizottságok, annál inkább van annak helye most a fennírt esetben, a mikor a közkeledecs miniszterium ellen. A párt végül kimondotta, hogy pártunk fog egy olyan indítványt, mely a vizsgálások megvizsgálására bizottság kiküldetését javasolja, ellenben a maga részéről ilyen indítványt tenni nem fog.

Az országgyűlési szabadelvű pártunk Vicsolyi Gusztáv elnöklése alatt tartott ma esti érkekezleten Rohonczy Gedeon azt a bejelentést tette, hogy a köztársasági miniszterium költségvetésének tárgyalásakor ma napi felszólalásából folyó indítványt terjeszt a ház elé. E jelentés után tárgyalás alá vették a köztársasági miniszterium költségvetését s azt Szegény-Mariich László előadó, Körössy Sándor, Horváth Gyula, Szilágyi Virgil, Semernyei János, Baross Gábor, Dániel Márton, Tiszta Kálmán miniszterelnök, Ordódy Pál köztársasági miniszter, Hérics Antal, Nikolics Sándor, Podhorszky György, Mamucics László és Cséjty Antal felszólalásai

után egy általánosságban, mint részleteiben elfogadták.

Budapest, február 21. Szko-belev tábornok beszédének, ha párisi tudósításoknak hihetünk, már megvolt az az eredménye, hogy a német kormány, mint a pétervári fiaszt alkalmával is, felszólalást intézett az orosz kormányhoz. A jegyzék, melyet tárgyban Schweinitz tábornok pétervári német nagykövét kapott, mint mondják, igen édes hangon van tartva. A nagykövét utasításai formálisak; felvilágosítást kell követelnie az orosz kormánytól Szkobelew beszéde s általában a tábornok magatartása felől. A Bismarck herceghez legközelebb álló „Nord. Allgemeine Ztg.” egyébiránt így nyilatkozik a dologban: „A sajtó oly figyelemben részesíti Szkobelew tábornok pronunciamentóit, mely jóval túlhaladja eme szövegeket hordersjéit. A tábornok bátorsága eme az ok arra, hogy politikai nézeteire több súlyt fektessünk, mint bármely más bator katonatiszt véleményére. A beszédek politikai tartalma tehát reánk nézve nem képezheti a publicisztikai megbeszélés tárgyát. A mi azoknak katonai részét és szimpomatikus jelentőségét az orosz hadseregben uralkodó állapotokra nézve illeti, arról majd akkor fogunk szólni, ha majd megtudjuk, miként itélek az orosz polgári és katonai körök a tábornok magatartásáról és pronunciamentóinak jelentőségéről és hovatartozásáról.”

A különféle levelek ezalatt valóságos ostrom alá fogták a vitét tábornokot. Legutóbb a „Daily News” párisi embere bírta el hosszabb nyilatkozatra, melyet a következőkben ad elő: „Nekem nem szándékomban vihart támasztani, hanem inkább azt elhárítani, s ez csak nyit szóval tehető. Ha azt mondom, hogy létezik egy kellemetlen tény, annak a létezéséről én nem vagyok felelős; ez a tény egy nagy háború elkerülhetetlensége, ha az osztrákok tovább is elnyomják a szlávokat Boszniában és Hercegovinában. E gyűlölet a háború, becsületemre mondom, utalom azt. Huszonegyezer ember esett el parancsnokom alatt egy hadjáratban, s tapasztaltam mindazt, a mi retetések, kegyetlen, gyűlöletes a katonai hivatásnak csak van. Cselőn tehát az igazmondás által érni el azokat az eredményeket, melyeket honfitársam Nábou által vélték elérteni s melynek elterjedésért meg fogják kesdeni a háborút, ha a diplomaták szemek akarunk hunyni a helyzet előtt; az ugynevezett diplomáciai diszkrezió által akkor sem nyerhető el. A diplomácia két legnagyobb mestere Cromwell volt és Bismarck, s ezek mindig a gyakorlati emberek nyilatgásával szóltak, mint a kik tudják, hogy mit akarnak s értik, hogy mit értenek el.”

„S mit kíván Oroszország?” kérdő a levelező. „Magának semmit”, felelt Szkobelew. — Mi ideálista nép vagyunk; nagy lelkesedésre vagyunk képesek, s szeretjük még az önfeláldozást is. De látjuk, hogy tsvéreink szorongatottak Ausztriában, mely Boszniában való első felépését az összes Balkán szlávjai föött való uralmának akarja biztosítani. Pedig Ausztriára csak gondozását bízták rá a két szláv tartományok; nincs ott semmiféle joga sem újonczására, sem a nép vallási ügyibe való beavatkozására. Ausztria ott klerikális propagandát létesített, a mennyiben a Franciaországból küldött jezsuiták tart karokkal fogadta be oda; felöltöztette őket görög pápának, hogy a parasztságot eddigi vallásuktól elidegenítsék. Semmi sem bizonyosabban fejtett a tábornok, mint az, hogy egész Oroszországot egyesüljön az osztrák katonai klerikalizmusa leküzdésére ama tartományokban. Oroszországnak is a „hands off” lesz itt a jelölje. Oroszország beleegyezett a berlini szerződésbe, bár nem találta azt józnak, de szűksége, hogy megőrizze a déli szlávokat a nyomorgatás ellen. Mahomedtól megszabadulni s a szent római birodalom nyomatasa alá kerülteni, elviselhetetlen. A szlávok ezt nem fogják tűrni, s ezt a határozatot tudtára kellene adni a diplomatáknak, a kik mindig ignorálni akarják a valóságot.

Szkobelew azután kijelenté, hogy neki semmiféle missziója sincs; ő saját elhatározásából jött Párisba, hogy a nyugati hangulatú följingerelt klerikalitás Ausztria ellen s eljött vegye a félreérteseknek, melyek által annak, hogy a szlávok emarecepációjára állíog az osz uralomra fogva vezetni. Minél szabadabbá lesznek az Adria-mellegi szlávok, annál jobban ki fog tűnni, hogy mennyire különböznek az orosz sajtóságtól.

A beszéd további folyamában nem mutatkozott — írja a levelező — hogy a tábornok kiválóan gyűlölte Nemetországot; csak beszakodott látezőt a miatt, hogy a német kormány közömbösen nézi, hogy Ausztria nem tartja meg a berlini szerződést. Nemetország — ugymond — csaldók, ha azt hiszi, hogy a legutóbbi háború győztes Oroszországot. Oroszországnak 80 millió lakosa van, s ez elégtelenség, mely a balkáni hadjárat föl-eredménye miatt támadt, egy újabb szabadító hadjáratat fogja orvosolni. Nemetország egyébiránt nem is támadhatja meg Oroszországot anélkül, hogy magát a francia támadásának ne tenné ki.”

Az angol alsóház tegnapi ülésében az oroszországi zaidó kérdés ismét szóba került. Worms kérdésére Sir Ch. Dilke kijelenté, hogy azon formalitások kérdése, melyek az Oroszországot meglátogató zaidóknak kell magukat alávetniök, még az Oroszországgal es iránt megindított levélváltás tárgya. Az angol zaidók, a kik Oroszországra mennek, az angol kormány oltalmában fognak részesülni, a melyre joggal igényt tarthatnak, a mennyiben az a szerződési kötelezettségekkel megegyezik. — Gladstone kormányelnök a ház hosszas és élénk tetszése közt jelenté, hogy jövő hétfőn határozati javaslatot fog indítványozni azért, hogy a parlamenti vizsgálat az oroszországi földtörvény hatása fölött a jelen pillanatban csak arra szolgálja, hogy megakadályozza a földtörvény alkalmazását és hátrányos befolyást gyakoroljon Irszra jó kormányzására. Gladstone indítványozza az ügyrendre átterését, mely indítvány fölött viláros vita keletkezett. Az ellenzék ellenzé az indítványt, mivel a kormány ezen általa már előbb sürögésnek nyilvánított kérdést most a jövő hétfőn más vita által kívánja megszaktítani. Gladstone nem akar indokokat elősorolni a hétfőn bejelentett indítványra vonatkozólag, megjegyzé azonban, hogy az kiválóan főtossággal bír különösen az oroszországi kormányra nézve. Végül a ház elfogadta Gladstone indítványát. Gladstone erre indítványozza, hogy a vita berekesztésére vonatkozó határozati javaslat egy pótcikkely által módosítsassék, mely megállapítja, hogy ha kevesebbet miut 40-en a vita berekesztése ellen és legalább százan mellettszavaztak, a berekesztés iránti indítvány határozat emeltessék. Northcote elismeri az obstrukció megakadályozásának szükségességét, de a „closure” elvben nem helyeselti. Az előterjesztett módosítás azt mondja, hogy a többség határozata által nem rekeszthetik be a vitát. Végül a vitát elhalasztották.

Az egyiptomi ügyekre vonatkozólag a „Republique France” közlése a kairói angol és francia pénzügyi ellenőröknek február 6-ról kelt levelét, melyben konstataják Egyiptom gyarapodását, de egy szerszind a khedive hatalmának lassankint gyöngítését és megsemmisítését. „Az új helyzetbe beleegyezni — ugymond az irat — annyi volna, mint tökéletesen megsemmisíteni a pénzügyi ellenőrök működését, a kik a kamarától és a hadseregtől függő miniszterekkel szemben tehetetlenek lettek; ez az állapot annyit jelent, hogy az eddig végrehajtott reformok veszélyeztetve vannak.”

Szkobelew. (Az „Egyetértés” sajtó levelezéséből). Páris, febr. 19. Plevna hőse a Penthièvre-utca 2. sz. házának földszintjében szállásolta be magát és itt, Párisban óhajja enni a számités kenyereit, mely annál kevésbé keserű lesz neki, mert a czár ezt pusztán Bismarck szép szemébe való porhintésül rendelte el és titokban, megtapsolta Szkobelewnek pétervári toszájában mondott nyilatkozatát a szláv testvérekről.

Az orosz hivatalos lapnak ugyanazon száma, mely a hirneves tábornoknak hosszabb időre terjedő szabadságot adta hoz, mint önk is tudják, tartalmaz egyuttal azon császári rendeletet, melynek fogva egy újban elkészült hadihajó Szkobelewnek keresztesletessék.

Ehez nem kell kommentár! Az e pillanatban föálló jó viszony a szomszéd nagy birodalmakal kényszeríté a czárt desavouálni harcias tábornokának kardesörtetését. Na is lássunk ezért az utóbbiban számitóztott, ki fejedelemé kegyét vesztette volna; az egész csak komédia, melyet a diplomácia illemszabályai játszottak a czárral.

Magyarországot különösen érdekelheti a szerep, melyet Szkobelew ma-holnap hivatra lehet játsznai. Rá szántam ezért magamat arra, hogy a „számitóztott” fölkeressem és ha lehet, kitudjak tőle egyet más a fergetegot illetőleg, mely az osztrák-magyar birodalom láthatáran fölvonulónak van.

Plevna hősnének személyét ismeri az egész világ, fölösleges is lenne annak leírását itt adnom és csak annyit mondom, hogy Szkobelew szírius és szívvelyes és barátságos; a mi pedig különösen rokonszenvesse teszi, az leplezetlen nyíltságvisége. Csakugyan nagy szemetet meresztettem a meglepetéstől, midőn a tábornok nekem, kit nem ismer, kit soha sem látott, olyan nyíltan beszélt a szláv testvérek fölzábadítását illető terveiről, mintha legmeghittebb barátja lennék. És így viseli ő magát bárkivel szemben is. A szláv föld legyen a szlávoké! E fonyegató jelszó kiinduló pontja politikai fejtegetéseinek a helyzetéről és ezt minduntalan ismétli. — Kézel a pillanat, mondá, melyben a szláv kérdése még fog végleg oldatni: a harc véres és elkéséredett lesz, de hiszem, hogy mi győzni fogunk. — Látva, hogy szándékát nem titkolja, egyenesen megkérdém, hogy az osztrák-magyar uralom ellen fellázadt szláv törzsek számíthatnak-e az oroszok támogatására és ezen támogatás mikor és miképpen nyilvánulna? A tábornok megragad két kezével két karomat és erősen megrázza, miközben szeméi tüttől szikráznak, a következő szavakat kiáltá inkább, mintsem mondá:

„Nekem csak kis újamat meg kell mutatnom, hogy 40,000 belgár soraközök kiterm és egy intés elég, hogy Oroszországhól 100,000 önkényes siessen felém. Ha a pillanat megjött, meg fogom mozdítani kis újamat és akkor ön látni fogja, hogy az orosz támogatás miképpen nyilvánítandja magát.”

A tábornok erre szódelan kéteser föl és alá sétált a szobában, majd megállt ismét előttem és folytató: — Ha a dolgok egyszer ennyire jutottak, akkor nem lesz többé csupán támogatásról szó, hanem a kirántott kardot előbb hátrévelyé vissza nem helyezzük, míg a szláv kérdés végleg meg nem lesz eldva: A szláv föld legyen a szlávoké! — De tábornok ur, jegyzem meg, a felségő a czár önt quasi számitózte, mi által a kárézetnati látszik pétervári toszájában tett nyilatkozatait és azt mutatja, hogy távol több a szándék magát a szláv kérdés végleges megoldásának haladjára adni.

A tábornok erre hosszas és hangosan hazogott. Szeretném, ha a „Kölnische Zeitung” ciklikirója, ki oly róvás szimben beszélt a szláv kérdésről, azt állítván, hogy Szkobelew kardesörtetése személyes enuncziáció, mely a czár helyeslével soha sem fog tallékezni, mondom, szeretném, ha a ciklikiró hallála volna a tábornokot guyoos kaczagásban kitűzni, midőn a czár illetőleg hasonló értelemben beszélt nekik. A szláv kérdésnek végleges megoldása épny a levegőben lebeg, miként állt ez évekkel 1870 előtt a francia-német háborúval: mindenké beszélt akkor arról a háborúról mint olyan dologról, melynek maholnap bizonyosan kell következnie. Épny van ez évek óta már a szláv kérdéssel is, s mindenké érzi, hogy az osztrák-magyar és orosz birodalom között a dolog előbb utóbb kenyőtörésre kerül.

A benyomás, melyet a Szkobelew tábornokkal folytatott beszélgetés rám gyakorolt, az: hogy ezen elkerülhetlen események bekövetkezésé közel, talán nagyon is közel van már.

A fölkelés. Záró béli távirják febr. 20-diki kelettel: Zujja, Braics és Pastronics lakói, kik résztvettek az 1869-diki felkelésben, most minden presszióknak ellenállottak s nem csatlakoztak a felkeléshez, úgy hogy az a Bocoban csak Krivoszja egy részére szorult. — A „Sarodini Liszti” azt jelenti, hogy a fölkelők sorában nagy csüggedettség jelentkezik s az esetleges Montenegróba való kivándorlás felett tanácsokznak. Már Orahovacz, Ledenice és Grabennek elfoglalása után e községek lakosai majd mind Montenegróba vándoroltak, Ruce és Zaalziába, s csak a fiatalas menekült a Krivoszja magaslatai közé.

Kattaró ből megerősítik a fentebbi hírt s azt jelentik febr. 20-iki leveltel: A falu vénei Ledenice, Orahovacz és mindama krivoszjai talvakból, melyeket a katonák megszállva tartanak, elhatározták, hogy ki vándorolnak Montenegróba. A Bocca di Kattaró lakói különös meglepődésűket fejezték ki e határozat felett. A fölkelés kezdetétől fogva el van terjedve a hír, hogy a fölkelők közt több angol alatráló van, kik izgatnak és szitják az elidegenlétséget, az osztrák-magyar fennhatóság ellen. E tényre vonatkozólag a „St. James Gazette” a következőket közli: Hercegovinai utazókat legközelebb sem lepne meg, ha bizonytalna, hogy az ottani hegyek közt egy angol megölték. Jelenleg mintegy tíz ilyen kalandor van a fölkelők közt s kettő közülök szerkesztéségi felhatalmazással van ellátva, míg a többiek csak kíváncsiságból s ugyszólván mulatságból járnak arra. Az egyiknek sz a célja, hogy az országról és az ottani szokásokról könyvet írjon, a másik rajzokat készít, melyeket visszatérése után értékesíteni akar. De valamennyi olyan gondatlanul mázlik szikláról sziklára s megy faluról falura, mintha csak Angolországban utaznék. Valóban nem volna csoda, ha valamelyiküket valami féltöréstől egyszer csak agyonlítotték; nagyobb csoda volna, ha mindnyáján szerencsésen hazakerülnének.

Bécs, február 21. (Az „Egyetértés” távirata.) Hivatalosan jelentik, hogy a Zambauer ezredes hadoszlopát által Focsánál febr. hó 18-án vívott ütközésben súlyos sebet kaptak: Kallus Ferenc, a ki kapott sebében meg is halt és Protmer Adolf gyalogosok; könnyű sebet kaptak: Bár János és Putsa Kálmán gyalogosok. A 11-ik hegyi üteg legénységéből súlyos sebet kapott: Ila Glavaszky.

Mostár, febr. 21. (Az „Egyetértés” tudósítójának távirata.) Metekia helyiséget, melynek Jovanovicis altábornagyhoz indított hódoló küldetését a felkelők Zalom-Palanka környékén felkoncezolták, a lázadók (más verző szerint montenegrói rablók) a péntékről szombatra virradó éjszakan megtámadták s négy sarkán felgyújtották. A megremült lakosok félmeztelenül futottak az utczára s ott a rablók, kik körülbelül ötvenen lehettek, lekaszaolták őket. Néhány bator férfi az óriás zavardczára kis csapatot gyűjtött a mese

Helyi Ignác beszéde.

— Elmondta a képviselőház febr. 21-iki ülésén a felkérés levezetésére szükséges 8 millió forintnyi hitelt fölött folyt vitában. —

T. képviselőház! Én csak örömmel jelentem ki a fölött, hogy az igen t. előadó ur inonit felszólalásban alkalmat nyújtott nekem arra, hogy mielőtt kifogásolnám indoklásába hoc-átközönné, tisztába hozsam legalább a magam részéről ezen kérdésnek alakulását. Ezért előre is kijelentem, hogy csakis ezen részére felszólalásnak fogok válaszolni, a többire majd meg fogja találni a választ beszélem folyamán.

Az első szemrehányás, mit a t. előadó ur nekem tesz, az, hogy a különvelemény ellenmondásban van magával a törvényvel. Hát ez súlyos vád, mely ellen okvetlenül védekeznem kell. Én azt hiszem, hogy a t. előadó ur téved. (Halljuk!) Hogy tárgyalni, vitálni lehet feletle, azt maga a t. előadó ur is szives volt beismerni. Most tehát csak arról van szó, hogy meg lehet-e annak szabványát tagadni igen vagy nem. Erre nézve én beérhetném avval, miszerint hivatkozom arra, hogy az általa érintett törvény szerint a kormány az ilyen a delegációk által megválasztott öségeket tartozik a köllőségétbe felvenni, és az országgyűlés elé terjesztani, a mely öségez, feletle, mielőtt a képviselőház elé terjesztetik, a háznak szavazni kell. Mielőtt szavazni kell, ez jele annak, hogy szavazhat igennel vagy nemmel. (Helyesítés a szelső balon.)

De ettől eltekintve a t. előadó ur elfeledte mérlegelni, hogy a szövegben levő kérdés absolute nem sorozható azon többi dolgok közé, melyekről az 1867-iki kiegyezésről szó volt. Ott az osztrák-magyar monarchiáról volt szó, az osztrák-magyar monarchia területéről. Erre nézve meg lett állapítva bizonyos ügyekről illetleg, melyeket önközösöknek elkereszteltek, az eljárás mód, hogy azok az ügyek, miként intéztessenek el. Most elől egy új dolog, melyet nem lehet belügynek nevezni, nem lehet külügynek nevezni, de még hadügynek sem lehet nevezni, mert tudtommal az osztrák-magyar monarchia senki által meg nem adta. Szó van egy területéről, melyet a kormány jónak látott egy európai kongresszus közbenjárásának kikötülése mellett (Elnék helyeslés a szelső balon.) megszállni, megszállva tartani és tőlünk koronkért pénzt kérni. Én azt hiszem, hogy mindaddig, míg az országgyűlés, a magyar törvényhozás ezen területre vége, a nem törvényszerű, míg meg nem fektette alapját annak, hogy mikép álljon, a delegációnak helye nincs. (Ugy van! a szelső baloldalon.)

A t. előadó ur beszédének csak ezen egy részére óhajtottam most reflektálni. Röviden meg jegyzem csak mellékesen a t. előadó urnak, hogy valóságos csodafálat hálottam, hogy ő kevesli az indoklását, nagyon rövidnek találja. Én ellenkezéleg, ő tőle azt vártam, hogy csodálkozik fog miként tudtam inni ennyit, mikor 6-8 millió meg szavazásról nézve annyival indokolta a maga véleményét, hogy a bizottság tárgyalás alá vevő az előterjesztést, azt egy általánosában, mint részleteiben elfogadásra ajánlja. (Elnék dorintás a szelső baloldalon.) Azt hiszem, hogy ennél az enyém mégis hosszabb, de talán valamivel alaposabb is.

Most engedje meg a t. ház, hogy áttérjek különveleményem érdemleges indoklására. (Halljuk!) 1878. óta harmadszor állunk ma ezen boszniai kérdéssel szemben és mind a háromszor kényyszerhelyzetben. A legelső alkalom az volt, midőn az okkupáció tényleg már végre volt hajtva. A nemzet, amely az egész orosz-török háború folyamán alatt ösztönözésértelg érezte a vesztét, mely abban rejlik, hogy ha a Balkánfélszigeten a török uralom helyét az orosz befolyás foglalta el, ezen érzelmeinek minden rendelkezésére álló akormányos módon kifejezést adott. A nemzet a bejetezett ténynel szemben sem bírt a kormány által követelt kelet politikába beleenyulni, hanem mint méltoztatik rá emlékezni, nyálak szára jöttek ide a kényvesek az ország minden részéből, minden vidékről. Tekintélyes hatóságok, köztük az ország fővárosának hatóságai, kérve kérték a törvényhozó testületet, hogy állítsa meg a kormányt és veszedelmes útjában. Voltak olyanok, a kik egyenesen azt kívánták, hogy a kormányt vád alá helyezze, az országgyűlés, és őrnek most önk sorában olyanok, a kik ezen indítványt megváaszták.

Ily helyzetben az akkori többség önmaga áthajtva még aggodalomtól, mit mondott? Nem tagadta, hogy rosszalja ezt a politikát, a nagy hazai aggodalommal látta ezt végrehajtani, mely

A VÉRES RÓZSÁK.

Franciaából, O. AUDOARD után. VI. (Folytatás.) — Csacze sokáig nézett rá, aztán megszólalt: — Tegnap, Elekem, egészen el voltam fogva a boldogságtól, hogy atyámat és tőgedet hosszú két év távollét után viszontláthattalak, és még öcsé voltam tőve a lárdaságtól. Nem vettem észre, mennyire megváltoztál. Szemvedő vagy, bánatod van? — Nem édes Miklósom, semmi bánatom, s nem vagyok beteg. — Nem mond igazat! — kiáltá Iván, a legrosszabb betegsége van: szerelmes. — És, — kezdé Kolokov herceg, ha a helyett, hogy közölné velünk szerelmét, mint jó pajtásnak kellene, magába zárja azt, ez az érzelmem megfojtja őt. — Barátom, tegyék meg azt a sziveséget, hagyjuk abba a kellemetlen dolgot. Hadd legyen vidám a vacsora, melyet Miklós szerencsés megrázkódatás rendezünk. — De édes Elekem, ha beszélték erről, azért tettem, mert a legboldogabb szerelmesnek gondolnának. Ez a szó, „kellemetlen dolog” azt bizonyítja, hogy nem igr van. Bocssás meg, hogy elhoztam. Tudtal adtam Miklósnak, hogy a bátyjús no nemskora sógornéja lesz. Egész Pétervár tudja, hogy két hónap óta nála töltöd estéidet és várják egyik napról a másikra, hogy mikor lesz Kutsov grófnéja. — Elek még halványabb lett s izgatott hangon válaszolt: — Tudtára adhatod egész Pétervárnak, mit után oly kegyes velem foglalkozni, hogy Rosenthal báróné visszautasította kezemet, és ajtómat mutatót mint egy ismank. — Ó! a nyomorult! kiáltá Miklós, — téged, ki oly nemes szívű, magas műveltségű, és oroszország legjobb partiaja vagy! — Én semmin sem csudálkozom, mondá

aggodalom annyira mely volt, hogy a kormány-nak minden befolyása nem tudta megakadályozni azt, hogy maga a többség is választásairatában fel ne vegyen egy passzust, a mely világosan meg érte a fejedelmekkel, hogy az okkupáció nagy aggodalmat keltett a nemzetben s hogy nem volt a nemzet politikája, de az okkupáció végre volt hajtva; a t. többség különböző variációkban monddta, hogy mit tegyünk?

Krezzük, hogy rossz politika volt, de végre volt hajtva; fajt accomplival szemben engedjünk a kényserhelyzetnek.

Következett a második stádium, mikor a megszállott területnek adminisztrációjáról kellett gondoskodni. Akkor mi e padokról figyelmeztettük a t. házat arra, hogy ez adminisztráció megalapítása által mi szankcionáljuk utólagosan azt az okkupációt, melyet annak idejében s most is az egész nemzet elítélt, figyelmeztettük továbbá azon abnormis állapotra, mely az által fog előidézett, ha már ugis komplikált kétfős állangépezeten kívül még egy harmadik test is felvétetik oda, mely a két országgyűlés tudtán kívül fogott kezeltet; de az első nézve a kormány azt monddta, hogy ne beszéljünk most az okkupációról, az most nincs szövegben, azt lehet helyesíteni, vagy helyteleníteni, de tény, hogy megtörtént s azt a kezünk közt levő területet igazgatni kell, erre nézve pedig jobb módok, mint a mielő indítványoztatott, nem tud. S így a t. többség másodszor volt abban a helyzetben, hogy azt monddta: csakugyan igaz, az okkupációról most hibába beszélünk, az végre van hajtva, de lehetetlen a területet igazgatás nélkül hagyni; igaz, hogy abnormis állapot lesz a nagyra nehéz lesz beillesztetni az alkotmány követébe, de mit tegyünk? Kényserhelyzetben vagyunk, kénytelenek vagyunk azt megváasztani.

Most itt állunk a 3. dik stádium előtt. Ez már sokkal komolyabb. Ez rából oly alakban jelent meg előttünk, a melyben már mutatkoznak első jelei annak, a mit a nemzet ösztönözésértelg érezett, a mit előre látott s a mit mi e nemzetnek hi tolvácsi (Ugy van! a szelső baloldalon.) előre megmondottunk itt hogy ez lesz a következő mány s nem fog beletelni egy év s mi ott lázadásal fogunk szemben állani. (Ugy van! a szelső baloldalon.)

Ha tehát a ház többsége halgathatott első ízben, benyugodhatott a kormány intézkedéseiben második ízben, nem teheti ezt czuttal, midőn oly katonai intézkedéséről van szó, melyeknek horderejét senki meg nem értheti, mert egyiktünk sem tudhatja, hogyha mi egyezser belemegyünk e hadi akcióba, mi lesz ennek vége, a nem tudhatja ma maga a kormány sem, vajjon ezen akciónak sikeres keresztülvitelére nem lesz e kénytelen talamezni azon határoir, melyet maga előtt kitöltött, nem lesz e kénytelen Montenegro és Szerbiát megszállni azért, hogy lehetlenné tegye a lázadóknak, hogy ott mindig menhelyet találjanak; és hogy ennek nem lesz e okvetlenül következménye az, hogy egyenesen Oroszországgal kell háborúba menni. Mind ezt — mondóm — mai nap senki előre meg nem mondhatja; de mikor a törvényhozás előtt oly akció megindítása áll, akkor éa azt hiszem, hogy akkor már nem érheti be valaki azzal, azt monddai: én bízom a kormányban, hanem kötelezése számot vetni magával a helyzettel és határozottan állást foglalni. (Ugy van! a szelső baloldalon.) Lehet a határozat bármind, de így titokban maradni, sőtben megváasztani öriási öségeket és bele sodorni talén a nemzetet oly komplikációkba, a mikből isten tudja mily módon fogna kijjünni, ezt egy képviselőnek sem szabad tenni. (Ugy van! a szelső balon.)

A kormány feltétlenül rendelkezik nagy többséggel. Hát mi akadályozza őt abban, hogy végre valahára megmondja, mi a végzetelje ennek az okkupációnak, hova akarja o tekintetben a nemzetet vezetni? (Ugy van! a szelső baloldalon.)

Van a megoldásnak különböző módja. Én három megoldást tudok magamnak képzeln. (Halljuk!)

Lehet első sorban visszaadni Boszniát és Herzegovinát Törökországnak; és szupponálom, hogy a kormány ezen esáhetőséget előre láthatta, talán most is előre látja, vagy posszibilitásnak tartja. Másrészt nem bírnam felogni, mi czélja volt annak az 1873-iki aprili konvencciónak, ha csak nem volt mérő diplomáciai courtoisie, hogy a szultánt ott tiszteltelt császárnak nevezék ki.

Ez az egyik kombináció, a mely ellen nem semmi kifogások nem volna; feltéve azonban, hogy azon népek abba beleegyeznek, miért őket arra kényseríteni, ezt én magamra nem vállalom.

Képzeltetek magamnak más megoldási módozatot, a melyet a minsp szerencsés voltam előadani, t. i. önállósítuk Boszniát és Herzegovinát

át, önállósítunk akként, hogy csinájunk magunknak belőle egy kis Bulgáriát, odaállítván egy fejedelmet, a ki Ausztria és Magyarország fejedelmének fonhatóság alatt áll, biztosítsuk magunknak azon kereskedelmi érdekeket, a melyeket biztosítani akarunk; szóval kezünkben levén, mi kiköthetjük a feltételeket akként, hogy a nélkül, hogy pénzt és vért áldoznánk rá, biztosítva legyenek számunkra azon előnyök, a melyeket ily után onnan meríteni sehoggy sem fogunk.

Van végre egy harmadik módozat. És ez az, hogy annektőljük a provinciákat. Én azt hiszem, hogy ez az, a mit a kormány kontemplál és a mit előbb-utóbb be fog vallani. Hanem hát jól van; én a magam részéről ugyanezt el nem fogadnám, de mindenesetre ez politika és nem látom be, hogy a kormány az esetben, ha ezt szándékozik tenni, miért nem ismerteti meg azt a házzal. Ez annál is inkább szükséges, mert az anneziót ugy is lehet különböző módokon végrehajtati. Lehet azt ausztrál Ausztriához, lehet megváasztani, egyik részét Ausztriához, másik felét Magyarországhoz csatolva, de van még egy harmadik esáhetőség is, t. i. lehet Magyarországhoz nem közvetlenül, hanem közvetve Horvátországhoz való csatolásnak annektálni.

Részéről azonban ezen módozatok egyikét sem fogadnám el.

Nem fogadom el azt, hogy Ausztriához csatolassék, mert semmi missziót nem értek arra, hogy nemzetünk rovására pénzt szavazzunk meg az osztrák terület nagyobbítására. Arra sem vagyok hajlandó, hogy Horvátországhoz csatolassék a megmondom magamért, hogy azért nem, mert a horvátok megszállása Magyarország iránt fájdalom kivánhasunk. (Helyeslés.) De azt sem fogadhatom el, hogy direkt Magyarországhoz csatolassék, mert azt hiszem, hogy azért látnak azon óhajtatásból, hogy mentől több nemzetiség legyen Magyarországon, már nagyon is eleget kaptunk. (Ugy van! a szelső baloldalon.)

Nem fogadhatom el, de megérteném, ha a többség ezen módozatot valamelyikét magává véte. Azonban valamit méltoztasék háározi, mert tiktos politikára e háztól öségeket kérem nem szabad, és én nem szavazom meg az öségez, mert ha végig tekintek a kormány általános, nyilvánosan üzött politikáján, meg kell borzonom, hogy milyen lehet azon politikája, a melyet még csak beismerni sem mer. De nem szabad megváasztani azt senkinek, mert azt hiszem, itt az ideje, már a 12. óra, midén tisztába kell lennünk a czél iránt, melyet követnünk kell.

Látom, hogy azt fogják mondani, hogy hiszen a czél világos, mindenki látja, aki látni akarja, szó, mint az előadó ur megjegyzte, egy látszik, hogy én magam is tudom, mert a közvélemény maga is mintegy azért az által, hogy rámutat a tükör muszka kézére, a mely ott működik, ki ellenolyozza a Balkán félszigeten a muszka befolyást, és pedig, a mint a kormány részéről mentdák a delegációkban, és maga az előadó ur is említette imént, azt csak nem lehet kétségbe vonni, hogy az a czél, azt csak nem lehet kétségbe vonni, hogy az ott benn vagyunk és állást foglalunk, hanem a távollét kell ez iránt intézkednünk. Hát, t. ház, épen ez az, a mit ör, a meghatározatában tagadok és azt állítom, hogy ellenek leg áll a dolog. Allítoz azek, hogy ezen okkupációnban ezen abnormis közigazgatással és a felállított rögtönítélő székkel e töneges kivégzésekkel mit nem nyorjít meg a rokonsságot, nem erősitük meg hatalmukat, hanem ellenkezéleg fokozzuk a muszka befolyást. (Ugy van! a szelső baloldalon.) Egyenesen a muszka karjál kezd taszítjuk azon népeket, melyeknek zavargásától magunkat megóvni akarjuk. (Ugy van! a szelső baloldalon.)

Akary nem igaz-e, hogy azon szláv népek, melyekkel mi most szembezállunk, bennünk elnyomójukat látják és ellenkezéleg az oroszokat mint majdan előjövendő felszabadítókat tekintik. (Ugy van! a szelső baloldalon.) A muszka nagy lelki gyönyörrel nézi és fogja nézni egy darab ideig és nyomor-nyomra követni fogja azon politikát velünk szemben, melyet oly nagy sikerrel alkalmazott a török ellen. És annál könnyebben fogja ezt tenni, mert meghonosított most egy új theoriát, felosztották az országot hivatalos és nem hivatalos országra. A hivatalos Oroszországnak némi fogja és biztosítani barátságát Ausztriával és Németországgal szemben, a nem hivatalos Oroszországnak pedig ki fogja küldeni a Szkozbelevéket, hogy keserves könyeket hullassanak a vérző szláv rokonok szenvedésére felett, kéz alatt aztán a t. kormány, ezt már hivatalosan, de titokban igyekezni fog mubelkkel törőgetni azon keserű könyeket. S ez így fog menni folyvást, egyik felkelés után következik a másik. (Igaz! igaz! a szelső baloldalon.) s nem fogja látni a diplomácia a tényezőt, melyet ha

előterjesztés el nincs fogadva, mert aztán késő lesz, van mód rá, hogy önkök nem hívván azon területet visszaadni a töröknek, ott egy önálló államot alapítsanak, gondoskodván arról, hogy a két állam érdeke meg legyenek óva, de ezenkívül teljes szabadság és alkotmányos fejlődés legyen biztosítva azon nép számára. Abban a perczben megfordulna a kocka, ök nem ellenségek, ök barátok fognak látni bennünk, nemcsak ök, hanem vérokonaink is. S mikor az oldalról biztosítva vagyunk, nem várják önkök be, hogy önkök látogassa meg a muszka Lembergen, izgató által, hanem megfordítva önkök végék kébbe a lengyel kérdést (Helyeslés a szelső baloldalon), külfelnek önkök izgatokat Versóba, hogy legyen lekötve a muszkanak nagy ereje Lengyelországban. Ez által két nagy czél fogunk elérni. Először érni, hogy a szlávok nem fognak bennünk ellenséget látni, és először érni, hogy a mit az orosz mi ellenük skart tenai, t. i. öröket forgácsolni, és foytvasz költséketetni, azt mi csináljuk? ö vcl. (Helyeslés a szelső baloldalon.)

A t. előadó ur összehasonlítást tett Bosznia, Herzegovina és Cyprus közt. Ugyan kérem megfontolnia e, hogy ez milyen hasonlat? Van e mód rá, hogy Cyprus vezélyessé válhassék Angliára nézve? Én azt hiszem, hogy ez egy kérdés magában elég arra, hogy mindenki lássa, hogy az a hasonlat csakugyan sántikál. Az egy sziget, melyre nézve tökéletesen mintegy, ha elveszté Anglia, az nem nagy baj, ha bírja, az sem nagy szerencse. De ez ránk nézve e ötkérdés. És önkök tették azzá. Epen azért az én titkon véleményem a pénzügyi bizottság jelentésével szemben indítványozok, hogy a helyett, hogy mi újabb öségeket szavazzunk meg arra, hogy a kormány e végzeteljes politikát folytassa, inkább utasítsa őt a ha egyenesen arra, tegye meg a kellő lépéseket azon czélból, hogy azon terület mind előbb kiüríttthesse. (Helyeslés a szelső bal felől.) Tudom az ellenvetéseket is, melyeket ellonem fel fognak hozni. Az első ellenvetés az lesz okvetlenül: azt kívánom, hogy azon területet kiüríttthesse, hát mi maradjon ut? Út hagyjunk ott, vacuum és chaos legyen ott? Erre már előre megjegyztem, hogy azt nem akarom, hogy ott vacuum maradjon. Nem is azt moodom, hogy azon területet átítsuk ki, hanem tegyük meg a kellő lépéseket arra. Mert tudom, hogy valamit tenni kell, mielőtt indítványt végrehajtatjuk. Hogy mi módon, ez nem az én feladatom, hanem a kormány. Épen de erre megint azt fogják önkök mondani: bármily mód szükséges is arra, hogy ott önálló államot alapítsunk, idé kell egy pár hét, talán pár hónap vagy év is.

Hétfi Mór: Egy pár század! — Előki Ignác: Időközben a lázadást el kell nyomni. Erre nézve nekem egyszerű a válaszom. Méltoztasék kijelenteni, hogy ezen indítványomat elfogadják, én rögtön megváasztom a lázadás elnyomására szükséges milliókat, mit annál könnyebb szíval telnek, mert azon perczben, midőn önkök azt hivatalosan kijelentik, biztosítom önkök, hogy Boszniában és Herzegovinában a fogják rakni a fegyvereket és nem lesz mire költetni. (Derültésg joggal felől.) A második ellenvetés, a melyre el fogok készülni az, hogy nagy indigúnációval fogják mondani, a mit csendes indigúnációval már az előadó ur érintett is: az mégis hallatlan, lázadásal szemben azt indítványozni, hogy a monarchia megbátáljon! hol a katonai becsület? hol a nemzetiség fegyver becsület? Engedelme kérek, de ezzel is szánót vettem. Erzek én is annyit, mint bárki más a nemzeti becsületből, de én nem hiszem, hogy legyen ember Európán, ki két-száz éve, hogy egy kottós monarchia, melynek körülbelül 1 millió európai áll rendelkezésére, a hercegovinai lázadást el fogja nyomni. Nem kérek sem bennre, hogy es sikertühi fog rövid idő alatt, de nem hiszem, hogy ebből valami nagy dicsőség hárudna rá. Azt monddai, hogy a nemzet becsületre van angugyozva, lehet jó sephisma, de komoly árvek nagyra is neveléses. A becsület! Hát kérem Anglia szintén egy congressus megbízásából foglalta el az ismái szigetet, és e vérdum, csorbát szenvedett e az által Anglia, hogy a joutat szigetetek aztán

elhagyta? (Közbeszólas: De nem lazadást folytán!) Erre azt mondják, hogy nem lazadás alatt. De uratok, hisz az önkök nagyon kényelmes. A mikor a közigazgatásról van szó, akkor nem volt lazadás, akkor azotón indítványoztuk, hogy vessünk véget az okkupációnak — akkor arra hivatkoztak, hogy nem arról van szó, hogy nem kell ilyenkor becsület. (Igaz! igaz! a szelső baloldalon.) Most meg azt mondják, hogy lazadás van. Majd ha a lazadásnak vége lesz akkor azt fogják mondani, hogy csak nem lehet kívánni, hogy miután anny pénzt áldoztuk, hogy most ahagyjuk? (Elnék tetés és helyeslés a szelső balon.) Azt látom, hogy a t. kormányhozok ez helyesli. No hát haez helyes, én nem kívánok egyebet, méltoztasék ezt kimondani. Én nem követeltem magamnak a csalhatatlanságot, hanem azt hiszem, annyit követelhetek én, követelhet a ház bármely tagja, hogy ily fontos kérdésben halljunk már egyezser a kormánytól határozott nyilatkozatot.

T. ház! A jelen ház többsége, ép úgy mint a mult képviselőház többsége — bátran kimondhatom, nem sérték vele senkit — igen sokszor volt azon helyzetben, hogy a nemzet öriaitöbbségének akaratával ellenkezésben szavazott meg bizonyos dolgokat, (Ellenmondás jobb felől) nem mondom, hogy mindent, sőt ellenkezésként: de a t. többség sem tagadhatja, hogy voltak dolgok, a melyekre nézve mindonki tudta, hogy bizony a nemzet nagy többség ezt nem pártolta. Hogy egyebek közt idézzék nekilyat, teszem a kiegyezés. Az nem tagadhajta senki, hogy az ösübbi nemzeti bankot a nemzet öriái többsége óhajtott. A közös vámterületre nézve, nem mondom, hogy nem lettek legyenek, sőt mit auctant testületet, kereskedelmi testületet, melyek a közös vámterület mellett voltak inkább, de az igen nagy túlnyomó többség az önálló vámterület mellett volt, az tudta a többség minden t. tagja egy, mint mi. Lehet azt tagadni pártczpontból, de szivünkre téve kezünket, azt tagadni nem lehet. Hanem ezek mind oly kérdések voltak, melyekre nézve legalább hivatkoztak arra, hogy mégis volt a nemzetek egy része, a melynek érzelmeit önkök híven tolcsozhatták szavazatukkal. En figyelmötöm önkök teljes tiszteltet, hogy czuttal önkök egy kérdéssel állanak szemben, hogy egész határozottan moran nyilvánítani, hogyha önkök ezen előterjesztést megváaszták módot nyújta a kormánytunk arra, hogy az okkupációnban e gyáltalán keleti politikát azon nyomon folytassa, akkor önkök olyat tessék, a mit egész magyar nemzet határozottan kárhoztat (Ugy van! a szelső balon, ellenmondás jobbfelől.) akkor önkök it, nemcsak a nem a nemzet nevében, de egyenesen a nemzet akaratá ellenre cselekednek. (Elnék helyeslés a szelső balon.)

A t. miniszterelnök ur és gróf Audrássy Gyula a delegációkban ünnepélyen kijelenték, hogy ök az en elvárják a felelőséget a politikáról, sőt megkövetelik maguknak; az ö kikiemerték teljesen meg van nyugtata. Hat én nem firkászok lakissmeret, tudom, hogy vannak politikai lelkiismeretek, a melyeket mindenképpen lehet dreszrozni (Ugy van a szelső balon, megjá a szelső balon) egyet azonban mondhatok, hogy az egész magyar nemzetben Tiesza Kálmán és gr. Audrássy Gyula kívül nincs senki, a ki ezen okkupációnál politikát veszedelmének végtelennek és mentől előbb megszüntetendőknek tartanak. (Zajos helyeslés a szelső balon, ellenmondások jobbfelől.) Híabban hivatkoznak és fognak hivatkozni ezzel szemben — már hallom mintegy előre, ha másközt nem, hát Jókai t. barátomtól, — a hovatátra a törvényre. — Én azt mondom, vannak dolgok, mikkel szemben sem loyaltásunk sem a törvényre nem lehet hivatkozni, mert nincs azon loyaltás, azon törvény a világban, mely egy nemzet arra kényseríthetne, hogy öngyilkos politikát kövessen. (Elnék helyeslés a szelső balon.) Zajos ellenmondások jobbfelől.) Azt a politikát pedig, melyet az előterjesztés kifejez, én ilyenek tartom s azért el sem fogadom, hanem ajánlom a t. háznak elfogadásra a külön véleményét. (Zajos helyeslés a szelső baloldalon.)

A helyi által benyújtott különvelemény követezőleg hangzik:

Mitán a kormány előterjesztéséből kitűnik, hogy Bosznia és Herzegovinának csapattal által történő megszállása a helyett, hogy a békét és rendet helyreállítsa tőle volna, ellenkezéleg azt eredményozta, hogy ma is oly jelentékeny félbeszakás állunk szemben, mely újabb a nagyobb mértű katonai intézkedéseket tesz szükségessé:

tehát, hogy a delegációk tárgyalásában is kijelent, miszerint e félbeszakás egy részben a közös komandó által ama tartományokban izangartó kormányzat levezése idézte elő;

tehát, hogy csatlakozó jelek bizonyított, midétt semmi háttalomban az ott létező elgátlott fényt nagyon a mozgalmat lért által erőszak és angya tömegszállítás részesít, midőnyig a előre kitűnt, hogy a megszállott területen mutatkozó zavargások, ha most a közösek:

tehát, hogy csatlakozó jelek bizonyított, midétt semmi háttalomban az ott létező elgátlott fényt nagyon a mozgalmat lért által erőszak és angya tömegszállítás részesít, midőnyig a előre kitűnt, hogy a megszállott területen mutatkozó zavargások, ha most a közösek:

tehát, hogy csatlakozó jelek bizonyított, midétt semmi háttalomban az ott létező elgátlott fényt nagyon a mozgalmat lért által erőszak és angya tömegszállítás részesít, midőnyig a előre kitűnt, hogy a megszállott területen mutatkozó zavargások, ha most a közösek:

tehát, hogy csatlakozó jelek bizonyított, midétt semmi háttalomban az ott létező elgátlott fényt nagyon a mozgalmat lért által erőszak és angya tömegszállítás részesít, midőnyig a előre kitűnt, hogy a megszállott területen mutatkozó zavargások, ha most a közösek:

tehát, hogy csatlakozó jelek bizonyított, midétt semmi háttalomban az ott létező elgátlott fényt nagyon a mozgalmat lért által erőszak és angya tömegszállítás részesít, midőnyig a előre kitűnt, hogy a megszállott területen mutatkozó zavargások, ha most a közösek:

tehát, hogy csatlakozó jelek bizonyított, midétt semmi háttalomban az ott létező elgátlott fényt nagyon a mozgalmat lért által erőszak és angya tömegszállítás részesít, midőnyig a előre kitűnt, hogy a megszállott területen mutatkozó zavargások, ha most a közösek:

tehát, hogy csatlakozó jelek bizonyított, midétt semmi háttalomban az ott létező elgátlott fényt nagyon a mozgalmat lért által erőszak és angya tömegszállítás részesít, midőnyig a előre kitűnt, hogy a megszállott területen mutatkozó zavargások, ha most a közösek:

tehát, hogy csatlakozó jelek bizonyított, midétt semmi háttalomban az ott létező elgátlott fényt nagyon a mozgalmat lért által erőszak és angya tömegszállítás részesít, midőnyig a előre kitűnt, hogy a megszállott területen mutatkozó zavargások, ha most a közösek:

tehát, hogy csatlakozó jelek bizonyított, midétt semmi háttalomban az ott létező elgátlott fényt nagyon a mozgalmat lért által erőszak és angya tömegszállítás részesít, midőnyig a előre kitűnt, hogy a megszállott területen mutatkozó zavargások, ha most a közösek:

